



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **L. A.**, zast. Mgr. Bc. Lukášem Bělským, advokátem se sídlem advokátní kanceláře Domažlická 1256/1, 130 00 Praha 3, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, odbor dopravní správy, sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2016, č. j. JMK 4398/2016, sp. zn. S-JMK 128458/2015/ODOS/Fö,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Rozhodnutím Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 24. 8. 2015, č. j. ODSČ-70873/15-13, sp. zn. ODSČ-70873/15-RT/PŘ (dále též „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 12. 2015 (dále též „zákon o silničním provozu“). Přestupek měl spočívat v tom, že žalobce jako řidič motorového vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou dopravní značkou.

Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil odvoláním ze dne 16. 9. 2015, které žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 1. 2016, č. j. JMK 4398/2016, sp. zn. S-JMK 128458/2015/ODOS/Fö (dále též „napadené rozhodnutí“) dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném do 28. 7. 2016 (dále též „správní řád“) zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

II. Žalobní body

Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Předně namítá, že žalovaný nedostál požadavku § 68 odst. 3 správního řádu, když nevypořádal celou řadu odvolacích námitek, zejména pak námitku úpravy procesních postupů ve vztahu k obecným principům ústavnosti, právního státu a smyslu materiálního aspektu daného skutku označeného za přestupek.

Žalovaný bez povšimnutí přešel odvolací námitky žalobce vztahující se ke způsobu měření rychlosti. Žalobce poukazuje na skutečnost, že správní orgán prvního stupně neuvedl, jakou konkrétní metodou podle návodu k obsluze měřicího přístroje PolCam PC2006 policisté měřili rychlost, přičemž žalovaný se k této námitce vznesené v odvolání nevyjádřil. Dle návodu k obsluze je podstatným faktorem pro měření dodržení stejné vzdálenosti mezi vozidly na začátku a na konci měření. Tato dodržena nebyla – policejní vozidlo jelo rychlostí nižší než vozidlo měřené. Vzdálenost mezi vozidly nebyla změřena kalibrovaným zařízením, provedené měření tudíž není použitelné jako důkaz. Žalovaný neprokázal spojitost mezi rychlostí kontrolovaného vozidla a měřicího vozidla, když rychloměr měří rychlost vozidla měřicího. Nevypořádal se ani s důkazními návrhy žalobce, a to návrhem na rekonstrukci skutku a výslech zasahujících policistů.

Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, potažmo žalovaného, je stíženo vadou nezákonnosti, jelikož nebylo prokázáno a řádně odůvodněno zavinění. Navíc výrok rozhodnutí neuvádí, jakým typem zavinění měl žalobce jednat. Žalovaný se nevypořádal s odvolací námitkou, že jednáním žalobce nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku. Jako nedostatečnou a nezákonnou shledává žalobce identifikaci místa údajně překročené rychlosti, kterou provedl správní orgán prvního stupně a potvrdil žalovaný. Ve správním řízení bylo narušeno právo žalobce na seznámení se s podklady ve spisu před vydáním rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně nestanovil, ačkoliv měl, po ústním jednání ve věci přiměřenou lhůtu pro realizaci tohoto práva, přičemž splnění této povinnosti mělo být konkrétní, nestačil obecný odkaz na příslušné zákonné ustanovení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný v rámci svého vyjádření odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jako stěžejní a dostatečný důkaz k posouzení vzdálenosti mezi vozidly v době měření slouží videozáznam z kamery, která je součástí měřicího zařízení. Vzdálenost není třeba vyjadřovat ve fyzikálních jednotkách. Z provedených důkazů je jednoznačné, že se vzdálenost mezi

měřicím a měřeným vozidlem při měření nezmenšovala, bylo tedy dostáno požadavkům kladeným návodem k obsluze měřicího zařízení a provedení dalších navrhovaných důkazů bylo nadbytečné. Pakliže by soud neměl skutkový stav za prokázaný, navrhuje jako důkaz vyjádření výrobce měřicího zařízení či znalce v příslušném oboru.

Správní orgán prvního stupně se, byť stroze, vyjádřil k otázce zavinění, když řekl, že přestupku se žalobce dopustil nedbalostně, neboť úmyslné zavinění nevyšlo v řízení najevo. V době vydání prvostupňového rozhodnutí ještě neměl zákonnou povinnost formu zavinění uvádět ve výroku. Správní orgán prvního stupně zcela přezkoumatelně zdůvodnil materiální stránku jednání žalobce, tedy to, v čem spatřuje jednání žalobce společensky nebezpečným – v porušení zájmu, kterým je organizace dopravy. Námitka žalobce zpochybňující dostatečnost identifikace místa měření je nedůvodná. Z důkazů vyplývá, že místem měření bylo místo v obci, konkrétně v Brně na ulici Vídeňská ve směru jízdy do centra, navíc z videozáznamu jsou patrné GPS souřadnice. Žalobce byl v předvolání k ústnímu jednání o přestupku řádně poučen ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Bylo mu známo, kdy bude moci své právo realizovat. V rámci ústního jednání po poučení a poskytnutí možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí však žalobce zůstal bez vyjádření – této možnosti tedy nevyužil. O tom svědčí protokol z podání, který žalobce podepsal.

IV. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

Ve správním spisu se mj. nachází oznámení přestupku Policie ČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, dálniční oddělení Domašov, ze dne 21. 2. 2015, č. j. KRPB-45526/PŘ-2015-060040-VEJ; videozáznam přestupku; výpis z evidenční karty řidičky (žalobce) ze dne 19. 3. 2015, potvrzující 1 záznam v přestupcích; úřední záznam o přestupku v silničním provozu ze dne 25. 2. 2015; protokol z ústního projednání přestupku ze dne 4. 5. 2015; pokračování protokolu z ústního projednání přestupku ze dne 5. 5. 2015; ověřovací list č. 50/14 silničního rychloměru PolCam PC 2006 ze dne 21. 3. 2014; pokračování protokolu z ústního projednání přestupku ze dne 24. 6. 2015.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti žaloby:

Dne 9. 4. 2015 zaslal správní orgán prvního stupně žalobci oznámení o zahájení správního řízení a předvolání k ústnímu jednání, které bylo nařízeno na den 4. 5. 2015. Vzhledem k omluvě žalobce z nařízeného jednání odročil správní orgán prvního stupně jednání na den 5. 5. 2015, kdy proběhlo ústní jednání za přítomnosti žalobce. Z protokolu z ústního jednání vyplývá, že se žalobce nechtěl seznámit se spisovým materiálem a uvedl, že si je vědom spáchání projednávaného přestupku. Na podporu svých tvrzení neuvedl žádné důkazy, jakož se ani nevyjádřil k podkladům pro rozhodnutí a ke způsobu jejich zjištění. Taktéž na jednání dne 24. 6. 2015 se žalobce nechtěl seznámit se spisovým materiálem, k vedenému řízení již nechtěl nic dodat, nenavrl provedení dalších důkazů, ani se nevyjádřil k podkladům pro rozhodnutí a ke způsobu jejich zjištění. Správní orgán prvního stupně vydal dne 24. 8. 2015 rozhodnutí č. j. ODSČ-70873/15-13, sp. zn. ODSČ-70873/15-RT/PŘ, proti kterému podal žalobce dne 16. 9. 2015 (doplněno dne 13. 10. 2015) odvolání. Žalovaný o odvolání rozhodl napadeným rozhodnutím ze dne 12. 1. 2016, č. j. JMK 4398/2016, sp. zn.

S-JMK 128458/2015/ODOS/Fö tak, že odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. Napadené rozhodnutí, jakožto řízení jemu předcházející, je předmětem tohoto soudního přezkumu.

V. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud na základě včas podané žaloby přezkoumal v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel v souladu s § 75 odst. 1 s.ř.s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Vzhledem ke splnění zákonných podmínek stanovených v § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl ve věci bez nařízení jednání.

Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Dle žalobce se žalovaný **nevypořádal s celou řadou odvolacích námitek, zejména pak s námitkou úpravy procesních postupů ve vztahu k obecným principům ústavnosti a právního státu**.

Žalobcova námitka úpravy procesních postupů ve vztahu k obecným principům ústavnosti a právního státu nemá dle názoru soudu oporu ve správním spise. Žalobcem podané odvolání neobsahuje žádnou dostatečně konkrétní námitku tohoto charakteru, proto nelze žalovanému vytýkat její nedostatečné vypořádání. Z takto formulované žalobní námítky není soud s to dovodit, kterou z odvolacích námitek považuje žalobce za nedostatečně vypořádanou. Tvzení žalobce je tedy příliš obecné na to, aby se jím soud mohl v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí podrobněji zabývat

K této obecně vznesené námitce zdejší soud dále poznamenává, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“* (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78; všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Jelikož tedy žalobce uplatňuje uvedenou námitku zcela nekonkrétně, může na ni soud reagovat taktéž pouze v obecné rovině.

Zdejší soud přitom neshledal, že by rozhodnutí žalovaného a jemu předcházející řízení trpěly naříkanými vadami. Žalovaný se zabýval odvolacími námitkami, zdůvodnil své úvahy a předložil konkrétní ucelenou argumentaci oponující argumentaci žalobce. Z napadeného rozhodnutí je patrná reakce na námítky žalobce i konkrétní úvahy žalovaného. Ostatně sám žalobce proti těmto úvahám v žalobě brojí konkrétní argumentací, a krajskému soudu proto nic nebrání v tom, aby správnost těchto úvah věcně posoudil. Námitku žalobce tedy soud nepovažuje za důvodnou.

Žalobce spatřuje pochybení žalovaného, respektive správního orgánu prvního stupně v **neuvedení konkrétní metody podle návodu k obsluze měřicího přístroje** PolCam PC2006, kterou policisté rychlost vozidla žalobce měřili. Zdejší soud konstatuje, že pro prokázání předmětného skutku není klíčové, kterou ze dvou možných metod bylo měření rychlosti prováděno. Správní orgán je povinen objasnit skutkový stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Pakliže bylo měření provedeno v souladu s návodem k obsluze měřicího přístroje a ve spojení s dalšími důkazy byl prokázán skutkový stav věci bez důvodných pochybností, nemůže na správnosti rozhodnutí nic změnit absence konkretizace provedené metody měření. Posouzení toho, zda byly splněny podmínky uvedené v předchozí větě, provede soud v následujícím pojednání.

Žalobce s odkazem na návod k obsluze měřicího zařízení uvádí, že podstatným faktorem správnosti měření je **dodržení stejné vzdálenosti mezi vozidly na začátku a na konci měření**. Jelikož tato podmínka nebyla splněna, nebylo prý žalobci ani prokázáno překročení rychlosti.

Jak uvádí žalovaný v napadeném rozhodnutí a jak vyplývá ze správního spisu, rychlost policejního vozidla byla při měření o něco málo nižší než rychlost vozidla měřeného. Před samotným posouzením námitky si soud dovoluje na tomto místě citovat závěry Nejvyššího správního soudu z rozsudku ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-77: „*Není možné rozumně požadovat, aby byla v průběhu měření vzdálenost mezi vozidly naprosto stejná po celou dobu. V takovém případě by řidič překračující rychlost mohl například opakovaně zrychlovat a zpomalovat, čímž by naprosto znemožnil jakékoliv měření.*“

V rozsudku ze dne 10. 9. 2015, č. j. 9 As 131/2015-25 se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou dostatečného prokázání, že vzdálenost mezi vozidly byla na konci měření stejná nebo větší než na počátku měření. Za stěžení a dostatečný důkaz Nejvyšší správní soud považuje videozáznam z kamery, jež tvoří součást měřicího zařízení. Naměřená průměrná rychlost dosáhla v případě žalobce výše 124 km/h, což při zohlednění 3 % odchylky činí nejméně 120 km/h. Ze záznamu je patrné, že měření trvalo 2,8 s. Po celou dobu měření má kamera stejné přiblížení obrazu (tzv. zoom) a až po ukončení měření je obraz přiblížen na zadní část měřeného vozidla. Dále je ze záznamu patrné, že po celou dobu měření kamera zabírala celou zadní část měřeného vozidla a část dálnice i s jejím okolím. Délka časového úseku měření společně s rozlišením záznamu a jeho celkovou kompozicí umožňují bezproblémové zhodnocení toho, zda se vzdálenost mezi měřícím a měřeným vozidlem měnila nebo zůstala stejná. Ze záznamu je patrné, že rychlost policejního vozidla je při měření o něco málo nižší než rychlost měřeného vozidla, což se na záznamu projevuje tím, že se po dobu 2,8 sekundového časového úseku měřené vozidlo velmi pomalu vzdaluje.

Žalobce se domnívá, že k **posouzení vzdálenosti mezi vozidly je nutno užít kalibrovaného zařízení**. Pro účely naplnění požadavku, aby vzdálenost na začátku a na konci měření byla mezi vozidly stejná nebo větší, může sloužit jakýkoli důkazní prostředek, z něhož zjišťovaná skutečnost s požadovanou mírou průkaznosti vyplývá. Videozáznam z policejního měření v této věci dostatečný je – jeho rozlišení, kompozice společně s délkou doby, po kterou měření probíhalo, a především jeho obsah, z něhož lze rozeznat, že měřené vozidlo se velmi pomalu vzdalovalo vozidlu měřícímu, svědčí o této skutečnosti. Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 10. 9. 2015, č. j. 9 As 131/2015-25 názor, že „*vyhodnocení, zda se vozidlo přibližuje, vzdaluje či udržuje konstantní vzdálenost od vozidla, které jede před ním,*

patří k nezbytným dovednostem řidiče. Nejvyšší správní soud zastává názor, že pouhé posouzení, zda dochází ke změně vzdálenosti mezi vozidly, je kvalitativně odlišné od vyčíslení vzdálenosti ve fyzikálních jednotkách. Při posouzení, zda nedochází ke změně vzdálenosti, jde o zhodnocení průběhu dynamického děje, což je pro lidský zrak daleko přirozenější než vyčíslení vzdálenosti ve fyzikálních jednotkách, jehož podstatou je zjištění, kolikrát se jednotka vzdálenosti vejde do měřené vzdálenosti. Z tohoto důvodu nelze a priori vyloučit, že skutečnost, že vzdálenost mezi měřícím a měřeným vozidlem nebyla na počátku měření větší než na jeho konci, lze prokázat videozáznamem. Pro zodpovězení otázky, zda je videozáznam v daném ohledu dostatečně průkazný, je však vždy třeba pečlivě posoudit videozáznam i navazující okolnosti případu“. V nynějším případě, stejně jako v případě posuzovaném Nejvyšším správním soudem, byl videozáznam k zodpovězení otázky vývoje vzdálenosti mezi vozidly dostatečný. Je samozřejmé, že zkoumání, zda se vozidla během měření nepřiblížila, má své vnitřní limity dané možnostmi lidských smyslů a též parametry záznamu. V této věci bylo ze záznamu patrné, že během měření se policejní vozidlo od měřeného vozidla velmi pomalu vzdalovalo, což skýtá jistotu, že požadavek na to, aby se vozidla nepřiblížovala, byl naplněn (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2013, č. j. 2 As 118/2012-40, a ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 27/2010-75).

S ohledem na závěry výše uvedené považuje soud za přemrštěný požadavek žalobce na nutnost užití certifikovaného zařízení a s ním uváděnou nutnost vyjádření vzdálenosti mezi vozidly ve fyzikálních jednotkách. Pro to, aby byl postup měření v souladu se zákonem, je třeba pouze ověřit, že se vzdálenost mezi počátkem a koncem měření nezmenšila. Vzdálenost není třeba vyjadřovat ve fyzikálních jednotkách, jak tvrdí žalobce. Lidské oko je natolik dokonalým orgánem, že je schopné posoudit, zda se vzdálenost mezi vozidly zvětšuje nebo zmenšuje, nebo zůstává stejná. Pro toto zhodnocení není třeba výsledků ve fyzikálních jednotkách z kalibrovaných zařízení (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2013, č. j. 2 As 118/2012-40).

V souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 27/2010-75 zdejší soud uvádí, že za situace, kdy se vozidlo žalobce podle obrazového záznamu pohybovalo přibližně stejnou rychlostí jako měřící vozidlo a následně se dokonce měřícímu vozidlu začalo vzdalovat, nelze tvrdit, že by se vozidlo žalobce pohybovalo nižší rychlostí než vozidlo měřené a že se tedy žalobce přestupku nedopustil. I při zohlednění možné odchylky měření, tento záznam bezpečně prokazuje, že vozidlo žalobce jelo rychlostí alespoň 120 km/h, tedy o 40 km/h více, než byla nejvyšší přípustná rychlost.

Požadavek žalobce na prokázání spojitosti mezi rychlostí měřícího a měřeného vozidla, když rychloměr vypovídá o rychlosti vozidla měřícího, soud s ohledem na výše uvedené závěry a odkazem na skutečnosti vyplývající ze správního spisu, resp. na návod k obsluze měřícího zařízení, kterým sám žalobce disponuje, považuje za zcela irelevantní, přemrštěný a ryze účelový.

O tom, že bylo měřící zařízení schopné správně změřit rychlost vozidla, svědčí ověřovací list jakožto veřejná listina, u níž se presumuje správnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35), rozhodně tedy nelze dát za pravdu námitce žalobce o nepoužitelnosti daného rychloměru k zákonnému určení rychlosti měřených vozidel.

Z průběhu správního řízení je zřejmé, že podkladem pro rozhodnutí bylo mimo jiné oznámení o spáchání přestupku, úřední záznam, ověření měřicího zařízení a především videozáznam o průběhu měření. Správní orgán tak měl dostatek podkladů pro určení, zda se stěžovatel dopustil přestupku či nikoliv (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 As 39/2007-66, či ze dne 21. 9. 2015, č. j. 1 As 79/2015-56).

Zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako získání poznatků o relevantních skutečnostech s takovou mírou pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. V nyní posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku. Hodnotily-li popsané důkazy jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti, mohly dospět k jedinému možnému logickému závěru, že žalobce řídil motorové vozidlo rychlostí vyšší, než byla povolená maximální rychlost na dané pozemní komunikaci. Shromážděné důkazy vytvořily jasnou představu o průběhu celého skutkového děje a bez důvodné pochybnosti z nich vyplýval přesvědčivý závěr o tom, že se přestupek stal a že se jej dopustil právě žalobce (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60 a ze dne 22. 2. 2017, č. j. 7 As 308/2016-80). Spisový materiál neindikoval nic, z čeho by se dalo usuzovat, že by měření rychlosti vozidla žalobce neproběhlo korektně. Zjevně není smyslem přestupkového řízení, aby správní orgány prokazovaly, že policisté měřili rychlost v souladu s návodem k použití měřicího přístroje, když v řízení nevystala žádná konkrétní pochybnost, proč by tomu tak nemělo být.

Správní orgány na základě provedeného dokazování správně dovodily odpovědnost žalobce za přestupkové jednání. V případě, kdy provedené důkazy nesvědčily o důvodné pochybnosti ve správnosti zjištěného skutkového stavu, bylo by nadbytečné a v rozporu se zásadou procesní ekonomie, provádět důkazy další. Správní orgány proto nepochybily, když neprovedly důkazy navržené v odvolání žalobcem.

S přihlédnutím k obsahu správního spisu lze konstatovat, že žalobce byl ve správním řízení veskrze pasivní. Jakkoliv je takový postup jeho právem a nemůže mu být kladen k tíži, je stejně tak nutné tuto skutečnost reflektovat při přezkumu rozhodnutí správních orgánů. Přirozenou reakcí toho, kdo bezpečně ví, že se přestupku nedopustil, je ihned při dané kontrole uvést skutečnosti, které by jej podezření ze spáchání přestupku zbavily (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-64). Žalobce se však proti tvrzenému porušení zákonných pravidel neohradil ani při kontrole policií, ani při řízení před správním orgánem prvního stupně. Nerozporoval skutečnosti zjištěné správním orgánem, nenavrhoval provedení dalších důkazů, nevyjadřoval se k podkladům pro rozhodnutí, naopak přiznal, že si je vědom spáchání projednávaného přestupku.

Měl-li žalobce pochybnosti o kvalitě měření, mohl jeho přesnost rozporovat již v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně. Ani to však žalobce neučinil. Navíc, jelikož žalobcova naměřená rychlost převyšovala dovolenou rychlost o 40 km/h, i minimální odchylka by na zjištěné skutkové okolnosti nevrhla stín pochybností.

V další žalobní námitce žalobce nesouhlasí se způsobem, jakým se správní orgán prvního stupně, potažmo žalovaný, vypořádal se **zaviněním žalobce**. Dle něj toto nebylo řádně prokázáno a odůvodněno, navíc nebylo uvedeno ve výroku rozhodnutí.

Pro vypořádání se s formou zavinění sice zvolil správní orgán prvního stupně stručnost, rozhodně však jeho rozhodnutí nelze z tohoto důvodu spatřovat nezákonným. Zejména proto, že jako forma zavinění byla konstatována nedbalost, tedy nejnižší stupeň zavinění. Ačkoliv to správní orgán prvního stupně výslovně neuvedl, z jím uvedeného konstatování o nedbalostním zavinění ve spojení se zbylou částí rozhodnutí je zřejmé, že žalobce svým jednáním přinejmenším měl a mohl vědět, že překročením rychlosti v takové intenzitě může porušit nebo ohrozit společenský zájem [srov. znění § 4 odst. 1 zákona o přestupcích: *Přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.*]. Zcela jednoznačně tak jednal alespoň nedbalostně. Tuto skutečnost navíc sám žalobce potvrzuje v odvolání, kde uvádí, že „*přestupek byl spáchán z nedbalosti*“. Nelze tedy vytýkat žalovanému, že tuto skutečnost považoval za nespornou a otázku formy zavinění blíže nerozváděl. Pro doplnění zdejší soud uvádí, že vzhledem k tomu, že žalobce překročil nejvyšší povolenou rychlost nejméně o 40 km/h, musel si být s ohledem na znalost dopravních předpisů (kterou je nutno u držitele řidičského oprávnění předpokládat) vědom toho, že (a jak) nejvyšší povolenou rychlost překračuje a ohrožuje tak právem chráněný zájem.

Dle § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném od 1. 10. 2015, musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).

Správní orgán prvního stupně je povinen řídit se při vydání rozhodnutí procesními předpisy účinnými v době jeho rozhodování. Správní orgán prvního stupně vydal své rozhodnutí dne 24. 8. 2015. V tuto dobu ještě nebyl vázán zákonnou povinností uvést formu zavinění ve výroku rozhodnutí o přestupku.

V případě podaného odvolání pak odvolací orgán přezkoumává, zda správní orgán prvního stupně vydal v době svého rozhodování zákonné rozhodnutí. Shledá-li, že v době rozhodování správního orgánu prvního stupně vydal tento zákonné rozhodnutí, toto rozhodnutí potvrdí bez dalšího. Následná změna procesního ustanovení, v této věci konkrétně změna povinných náležitostí výroku rozhodnutí, která nastala až po vydání prvostupňového rozhodnutí, nemůže mít vliv na posouzení správnosti takového rozhodnutí. Ani žalovaný tedy nepochybil, když potvrdil prvostupňové rozhodnutí, které shledal z hlediska hmotněprávního i procesního bezvadným. Odlišná by byla situace v případě, kdy by žalovaný shledal prvostupňové rozhodnutí rozporné s právními předpisy a toto rozhodnutí nebo jeho část by dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil. Změněný výrok by pak musel reflektovat proběhnuvší změny procesních ustanovení a být s nimi v souladu.

Námítku nezákonnosti rozhodnutí správních orgánů z důvodu absence formy zavinění přestupku ve výrokové části soud vzhledem k výše uvedenému považuje za nedůvodnou.

Nelze přisvědčit ani žalobcově námitce o nevypořádání odvolací námitky týkající se materiální stránky přestupku, potažmo nenaplnění samotné **materiální stránky přestupku** vůbec.

Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (str. 3) ve spojení s napadeným rozhodnutím (str. 10) obsahuje zcela konkrétní zdůvodnění toho, v čem je spatřováno jednání žalobce společensky nebezpečným.

Nejvyšší správní soud již dříve dovodil, že formální znaky přestupkového jednání jsou koncipovány tak, aby naplňovaly v běžných případech i znaky materiální. Pouze v případě, kdy existují významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2012, sp. zn. 5 As 106/2011-81, a ze dne 12. 2. 2015, č. j. 3 As 92/2014-32). Nerespektoval-li žalobce povinnost dodržet nejvyšší povolenou rychlost a naplnil-li tím formální znaky skutkové podstaty přestupku [§ 125c odst. 1 písm. f) bod 2. zákona o silničním provozu], je zásadně naplněn i znak materiální, ledaže by existovaly zvláštní okolnosti případu, jež by nebezpečnost příslušného jednání snižovaly natolik, že by materiální znak naplněn nebyl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011-52). Takové zvláštní okolnosti však v posuzované věci zdejší soud neshledal. V souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 318/2016-46 zdejší soud ještě dodává, že „*smyslem zákona o silničním provozu je zajištění větší bezpečnosti účastníků silničního provozu. Povinnosti uložené tímto zákonem nelze vnímat jen z pohledu újmy, která může hrozit jiným účastníkům silničního provozu [...]*“.

Žalobce překročil povolený limit rychlosti přinejmenším o 40 km/h, při takové rychlosti si musel být vědom nejen toho, že rychlost překračuje, ale také toho, že touto rychlostí ohrožuje zákonem chráněný zájem a může jej i porušit. Sám žalobce si tedy musel být vědom toho, že materiální stránku přestupku naplňuje.

Další žalobní námitkou žalobce **zpochybňuje určení místa údajně překročené rychlosti**. Namítá jeho nedostatečnost a nezákonnost, přičemž blíže nerozvádí, v čem tuto nedostatečnost a nezákonnost spatřuje. Vzhledem k obecné formulaci námitky soudu opět nezbývá, než s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, přistoupit k jejímu vypořádání v obecné rovině. Ze správního spisu zcela jednoznačně vyplývá konkrétní místo určení spáchaného přestupku. Je jím ulice Vídeňská v Brně, ve směru jízdy do centra, což potvrzují také GPS souřadnice ve videozáznamu. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí toto místo zcela jednoznačně uvedl. Vzhledem k tomu, že z dosud zjištěných skutečností nevyplývají důvodné pochybnosti o místě spáchání přestupku, soud námitce žalobce nepřisvědčil.

Závěrem žalobních námitek žalobce uvádí, že byl zkrácen na svém **právu seznámit se před vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně s podklady ve spisu**.

Ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu výslovně uvádí, že „*musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí*“. Z okolností vyplývajících ze správního spisu má soud za to, že tento zákonný požadavek byl správním

orgánem prvního stupně naplněn. Tak především již v předvolání k ústnímu jednání ze dne 19. 5. 2015, které bylo žalobci doručeno dne 22. 5. 2015 byl žalobce s odkazem na § 36 správního řádu informován o tom, že u ústního jednání ve věci přestupku mu bude umožněno realizovat jeho právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalobci bylo tedy předem známo, kdy bude moci toto právo uplatnit, tedy kdy předmětný okamžik konkrétně v řízení nastane. Na ústním jednání dne 24. 6. 2015 byl žalobce ve smyslu výše uvedeném opět správním orgánem prvního stupně poučen. Žalobce se nechtěl seznámit se spisovým materiálem, ani nevyužil svého práva vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí a ke způsobu jejich zjištění. Lze tedy konstatovat, že při ústním jednání ve věci byl žalobce veskrze pasivní. Jakkoliv je takový postup jeho právem a nemůže mu být kladen k tíži, je stejně tak nutné tuto skutečnost reflektovat při přezkumu postupu správního orgánu prvního stupně. Správní orgán prvního stupně poučil žalobce ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu o tom, kdy mu bude poskytnuta možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, měl tedy dostatečnou lhůtu k tomu, se na uplatnění tohoto práva připravit. Když mu možnost byla poskytnuta, svého práva nevyužil.

Z formule § 36 odst. 3 správního řádu neplyne správnímu orgánu povinnost tvrzená žalobcem, a sice povinnost stanovit pro realizaci tohoto práva přiměřenou lhůtu po ústním jednání ve věci.

Po ústním jednání ve věci dne 24. 6. 2015 již správní spis doplňován nebyl a žalobce tak měl faktickou možnost seznámit se s úplným správním spisem tak, jak stanovuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243.

Lze shrnout, že správní orgán prvního stupně dostal své povinnosti žalobce řádně poučit a poskytnout mu možnost k uplatnění jeho práv, žalobce této možnosti nevyužil.

VI. Shrnutí a náklady řízení

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal **žalobu** důvodnou, a proto ji **v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl**.

O nákladech řízení rozhodoval soud v souladu s § 60 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015 č. j. 7 Afs 11/2014-47).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 31. srpna 2017

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová